

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

TUSSENARREST

nr. A/2015/0355 van 16 juni 2015
in de zaak 1112/0811/SA/2/0726

In zake:

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Thomas EYSKENS
kantoor houdende te 1000 Brussel, Bischoffsheimlaan 36
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partijen:*

1. het **college van burgemeester en schepenen** van de stad

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Cies GYSEN
kantoor houdende te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 18
waar woonplaats wordt gekozen

2. de ■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim MERTENS
kantoor houdende te 3580 Beringen, Paalsesteenweg 81
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 20 juli 2012, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 10 mei 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van de eerste tussenkomen partij van 19 december 2011 verworpen.

De deputatie heeft aan de tweede tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend voor het regulariseren van de ingrepen aan een bestaand bedrijf en het aanpassen van groenbuffers en verhardingen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De Raad heeft met het arrest van 5 december 2012 met nummer S/2012/0245 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de vierde kamer.

Met het tussenarrest van 19 maart 2013 met nummer A/2013/0118 heeft de voorzitter van de vierde kamer zichzelf gewraakt en verzocht de behandeling van de vordering toe te wijzen aan een andere kamer. Met een beschikking van 21 mei 2013 wordt de zaak toegewezen aan de tweede kamer.

2.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De schriftelijke uiteenzetting van de tussenkomenende partijen zit verrat in hun respectievelijk verzoek tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 11 juni 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas EYSKENS die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw [REDACTED] die verschijnt voor de verwerende partij, advocaat Alisa KONEVINA die loco advocaat Cies GYSEN verschijnt voor de eerste tussenkomenende partij en advocaat Joris GEBRUERS die loco advocaat Wim MERTENS verschijnt voor de tweede tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

1. de eerste tussenkomenende partij

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen betwisten dat de eerste tussenkomenende partij nog kan tussenkomen in onderhavige procedure. De verzoekende partijen zetten dit uiteen als volgt:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] poneert ten onrechte dat het als “bij het dossier bestrokken vergunningverlenend bestuursorgaan” het recht heeft

om tussen te komen in onderhavige procedure (art. 4.8.16, § 1, 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (zoals van toepassing zijnde tot de inwerkingtreding van het wijzigingsdecreet dd. 6 juli 2012), thans art. 4.8.11, § 1, 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

Het college heeft zijn bevoegdheid als vergunningverlenend bestuursorgaan immers uitgeput op het ogenblik dat het over de aanvraag een beslissing heeft genomen in graad van eerste administratieve aanleg. Door de indiening van het administratief beroep, hebben verzoekende partijen de bevoegdheid van vergunningverlenend bestuursorgaan overigens van het college als het ware verlegd naar de deputatie. En de deputatie heeft als bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan een beslissing genomen in graad van administratief beroep.

Slechts één orgaan wordt decretaal verondersteld het vergunningverlenend bestuursorgaan te zijn, en dit is te dezen de deputatie. Of toch minstens op het ogenblik dat het verzoek tot tussenkomst wordt ingediend.

In geval een gemeentelijke of stedelijke overheid wil tussenkomen in een geschil dat handelt over een vergunningsbeslissing die in graad van administratief beroep is genomen door de deputatie, nadat het college van burgemeester en schepenen over de initiële aanvraag een beslissing heeft kunnen nemen in graad van eerste administratieve aanleg, komt het die gemeente of stad als dusdanig toe om, voor zover zij het bestaan van een rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadeel kan aantonen, de tussenkomst te vragen. Dan steunt zo'n verzoek tot tussenkomst dus op art. 4.8.16, § 1, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (zoals van toepassing zijnde tot het wijzigingsdecreet dd. 6 juli 2012, thans art. 4.8.11, § 1, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

Maar het college kan dit dus niet op grond van art. 4.8.16, § 1, 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (zoals van toepassing zijnde tot het wijzigingsdecreet dd. 6 juli 2012, thans art. 4.8.11, § 1, 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) doen, nl. als bij het dossier betrokken vergunningverlenend orgaan. De eenvoudige reden hiervoor is dat het deze bevoegdheid ratione temporis niet meer heeft noch kan uitoefenen, gezien het bij de deputatie ingestelde beroep.

De rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbegtwistingen waarnaar het college verwijst heeft geen betrekking op het vraagstuk van de onbevoegdheid ratione temporis van het college als vergunningverlenend bestuursorgaan en heeft zodoende ook geen precedentwaarde.

Het verzoek tot tussenkomst dat het college van burgemeester en schepenen als vergunningverlenend bestuursorgaan heeft ingediend, moet derhalve als onontvankelijk worden verworpen.

...

Beoordeling door de Raad

Het college van burgemeester en schepenen van de stad ████████ verzoekt met een aangetekende brief van 12 september 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 19 september 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat deze tussenkomende partij beschouwd kan

worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot vernietiging.

Deze tussenkomende partij is immers een betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan en beschikt conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO over het vereiste belang. Artikel 4.8.19, §1, eerste lid VCRO, samengelezen met artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO, stelt enkel dat “de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen” als belanghebbenden kunnen worden aangemerkt om een beroep in te stellen bij de Raad. Deze artikelen stellen geen bijkomende temporele of andere vereisten. Deze tussenkomende partij heeft als vergunningverlenend bestuursorgaan in eerste administratieve aanleg de bevoegdheid om over de vergunningsaanvraag te oordelen. Dit volstaat om als belanghebbende te worden beschouwd in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO.

De exceptie van de verzoekende partijen kan niet worden aangenomen.
Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

2. de tweede tussenkomende partij

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen maken het volgend voorbehoud voor de tweede tussenkomende partij:

“ ...

Wat betreft het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] en haar beslissing om in rechte te treden moet een voorbehoud worden gemaakt. De [REDACTED] stond rond de datum van de beslissing tot in rechte treden en de indiening van het verzoekschrift immers op de rand van een faillissement en zou rond die periode ook zijn overgenomen door een derde.

In deze specifieke omstandigheden dient het bedrijf hierover duidelijkheid te geven, zodat de Raad voor Vergunningsbetwistingen met voldoende kennis van zaken over de rechtsgeldigheid van de tussenkomst kan beslissen.

... ”

Beoordeling door de Raad

De [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 13 september 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 19 september 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot vernietiging.

Een voorbehoud kan niet worden beschouwd als exceptie.

Bovendien betwisten de verzoekende partijen niet dat deze tussenkomende partij wel degelijk de aanvrager is van de vergunning. Er wordt ook geen enkel bewijs voorgelegd dat er effectief een procedure tot faillissement of overname heeft plaatsgevonden.

Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO bevat geen verbod voor rechtspersonen die aanvrager zijn en die zich tijdens de procedure in een gerechtelijke reorganisatie bevinden, om tussen te komen in het geding.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

De aanvraag heeft de volgende voorgeschiedenis.

1.

Op 22 april 1966 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de oprichting van een werkhuis met magazijn.

Op 18 april 1988 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het oprichten van een hoogspanningscabine.

Op 7 december 1992 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de uitbreiding van een bestaande productiehal (vroegere werkhuis met magazijn).

Op 5 november 1996 wordt een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de ophoging van het terrein.

Op 15 juni 1999 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van een afdak.

Op 13 september 2004 wordt een proces-verbaal opgemaakt voor het uitvoeren van een aantal handelingen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Op 16 augustus 2006 wordt de zaak strafrechtelijk geseponeerd omwille van verjaring.

Op 4 oktober 2004 wordt een stedenbouwkundige regularisatievergunning verleend voor twee silo's. Deze vergunning wordt met een arrest van 25 mei 2010 (nr. 204.227) vernietigd door de Raad van State, waarna een nieuwe stedenbouwkundige vergunning wordt verleend op 7 maart 2011. Het administratief beroep bij de verwerende partij wordt onontvankelijk verklaard.

Op 17 mei 2005 wordt een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de regularisatie van een bestaande exploitatie en de heraanleg van groenschermen en riolering. Ook in graad van administratief beroep wordt de vergunning geweigerd omwille van de planologische strijdigheid met het agrarisch gebied.

Op 8 januari 2007 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van een bedrijfsinfobord.

Op 7 april 2008 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van 20 poortbeschermingspanelen. Het vernietigingsberoep bij de Raad van State wordt met een arrest van 21 oktober 2010 (nr. 208.349) afgewezen.

Op 6 september 2010 wordt een positief planologisch attest afgegeven.

2.

Met betrekking tot de milieuvergunningstoestand van de tweede tussenkomende partij is het nuttig om ook hier de voorgeschiedenis in herinnering te brengen.

Aanvankelijk begon het bedrijf in 1967 met een exploitatievergunning voor 'werkplaats voor het vervaardigen van betonartikelen', terwijl in 1996 een klasse I milieuvergunning werd afgeleverd voor een 'inrichting voor het construeren van betonelementen'.

In 2004 dient de tweede tussenkomende partij een aanvraag in om de bestaande inrichting te veranderen, ondermeer om de opslag van cement te voorzien in de twee silo's. Na ondermeer beroep van de verzoekende partijen tegen het deputatiebesluit van 12 mei 2005, verleent de bevoegde Minister op 9 november 2005 de milieuvergunning. Met een arrest van 27 juni 2006 (nr. 160.593) schorst de Raad van State dit ministerieel besluit. De milieuvergunning van 9 november

2005 wordt door de Minister op 13 november 2006 ingetrokken en op dezelfde datum wordt een nieuwe milieuvergunning verleend. Opnieuw wordt het ministerieel besluit van 13 november 2006 door de Raad van State bij arrest van 14 juni 2007 (nr. 172.260) geschorst en met het arrest van 15 mei 2008 (nr. 182.922) vernietigd op grond van volgende overweging:

“In hun beroepschrift hadden verzoeksters concreet en gedetailleerd uiteengezet dat het gebouwencomplex van de productiehal veel groter is dan op de plannen van 1992 voorzien (deze plannen sloegen op de vergunning van 7 december 1992). Meer bepaald zou voor de rechterhelft van de loods op de plannen van 1992 een hoogte voorzien zijn van 6,65 meter, terwijl uit plannen van 1999 blijkt dat het gebouw tien meter hoog is. Uit een grondig onderzoek van de gegevens van de zaak blijkt dat noch de verwerende partij noch de tussenkomende partij dit betwisten. De aangehaalde afwijking heeft uiteraard een belangrijke ruimtelijke visuele impact, zodat te dezen bezwaarlijk kan worden gesteld dat het gebouw "hoofdzakelijk werd vergund". Het uitzicht van het gebouw verschilt qua dakhoogte en -vorm grondig van hetgeen is vergund. Het feit dat een regularisatieaanvraag voor de verharding van de buitenruimte werd ingediend en geweigerd, wijst er op dat deze werken niet werden vergund. Het formele voorwerp van de in 1992 ingediende aanvraag had geen betrekking op die werken en handelingen, terwijl de regularisatie ervan dan weer geweigerd werd en het overigens zeer vreemd is dat een eigenaar een regularisatieaanvraag indient voor iets dat, volgens hem, hoofdzakelijk vergund is. Overigens moet een stedenbouwkundige vergunning schriftelijk worden verleend (artikel 112 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening), wat het bestaan van impliciete of stilzwijgende vergunningen uitsluit. De verwerende partij en de tussenkomende partij beweren ten slotte niet dat de portaalkraan ooit werd vergund. Uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden vergunning betrekking heeft op gebouwen, constructies of installaties die vanuit het oogpunt van ruimtelijke ordening kennelijk niet hoofdzakelijk zijn vergund of geacht worden vergund te zijn, ongeacht of men de omschrijving "hoofdzakelijk" beschouwt als een kwestie van interpretatie, dan wel van appreciatie.”

In het kader van zijn herstelplicht verleent de bevoegde Minister op 23 oktober 2008 de milieuvergunning aan de tweede tussenkomende partij, behoudens inzake de portaalkraan waarvoor de vergunning wordt geweigerd. Dit ministerieel besluit wordt door de Raad van State bij arrest van 2 april 2009 (nr. 192.135) geschorst op grond van volgende beoordeling:

“Het staat buiten betwisting dat de inrichting van de tussenkomende partij een zonevreemde inrichting is in de mate dat de op 7 december 1992 vergunde productiehal en de verhardingen die gebruikt worden voor de opslag van geproduceerde goederen in agrarisch gebied gelegen zijn. Een dergelijke inrichting kan krachtens artikel 43, § 8, b), van het coördinatiedecreet - waarvan de hier toepasselijke tekst ingevoerd is door artikel 65, 3/, van het decreet van 21 november 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van het coördinatiedecreetslechts een milieuvergunning verkrijgen op voorwaarde dat de zonevreemde gebouwen, constructies of installaties die erbij betrokken zijn "hoofdzakelijk vergund zijn of geacht worden vergund te zijn". Omdat het een uitzondering op de regel betreft, dient deze bepaling beperkend uitgelegd te worden.

Het coördinatiedecreet zelf definieert niet wat een "hoofdzakelijk vergund" of een "vergund geacht" gebouw of constructie is. Ook de parlementaire bespreking geeft geen verduidelijking. Dezelfde begrippen zijn ook gebruikt in artikel 145bis, §1, derde lid, b), van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals vervangen door artikel 7 van het decreet van 19 juli 2002. Te dien aanzien bevat de parlementaire voorbereiding wel enige verduidelijking:

....

Eén en ander doet besluiten dat enkel beperkte afwijkingen op de stedenbouwkundig vergunde toestand het toekennen van een milieuvergunning niet in de weg staan. Het gaat om een louter stedenbouwkundige toetsing, waarbij geen rekening gehouden mag worden met de vraag of de afwijking al dan niet een invloed heeft op de hinder die bij de beoordeling van de milieuvergunning wordt onderzocht.

De inrichting van de tussenkomende partij bevat een productiehal, die in agrarisch gebied uitgebreid werd op grond van een bouwvergunning van 7 december 1992, opslagplaatsen voor zand en grind en een verhard terrein waar de geproduceerde betonelementen opgeslagen worden.

Aangaande de productiehal overweegt het bestreden besluit dat deze, "wat de globale opzet" betreft, grotendeels overeenstemt met de vergunning, dat er lichte afwijkingen op de afmetingen vastgesteld worden maar dat het geheel zich situeert binnen de vergunde breedte en -diepte. Het besluit situeert "de meest noemenswaardige afwijking" bij de nokhoogte van de noordelijke loods, die circa 10 meter bedraagt in plaats van de vergunde 6,65 meter. Deze afwijking wordt dan wel geminimaliseerd op grond van de overweging dat de hoogte van de kroonlijst wel degelijk overeenstemt met de vergunning en het deze hoogte is die de visuele impact van een gebouw voornamelijk bepaalt.

De redenering van de verwerende partij wordt niet gevolgd. Door de nokhoogte zo ingrijpend op te trekken als hier gebeurd is, krijgt het dak een andere vorm dan in de vergunning is aanvaard en dit wijzigt het globaal uitzicht van het gebouw. Dat de kroonlijst in overeenstemming is met de vergunning, doet aan die vaststelling niets af. Dat het uitzicht van een gebouw bepaald wordt door de hoogte van de kroonlijst alleen, is een niet gestaafde veralgemening en uit de foto's die in het dossier zijn neergelegd blijkt in ieder geval dat in dit geval de verhoogde nok, waardoor het gebouw het aanpalend gebouw van de bestaande productiehal gaat domineren, wel degelijk het uitzicht mede bepaalt. Overigens heeft de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid in haar advies van 13 augustus 2008 aan de verwerende partij terloops toch ook een voorbehoud geformuleerd en gewezen op de noodzaak van een stedenbouwkundige regularisatie.

De nieuwe productiehal, die een belangrijk onderdeel van de inrichting is, is niet gebouwd volgens de vergunning van 7 december 1992. De aangebrachte wijziging, wat de hoogte van de nok betreft, is niet bijkomstig. Door het gebouw met die wijziging toch als hoofdzakelijk vergund te beschouwen, heeft de verwerende partij haar beoordelingsbevoegdheid kennelijk overschreden. Zij heeft een verkeerde toepassing gemaakt van artikel 43, § 8, b), van het coördinatiedecreet.

Wat de verharde buitenruimtes betreft, slagen de verwerende en de tussenkomende partij er niet in aan de Raad van State het bewijs voor te leggen van een stedenbouwkundige vergunning. De plannen, gevoegd bij de aanvraag die geleid heeft tot de vergunning van 7 december 1992, gelden daarvoor niet omdat die aanvraag betrekking had op en beperkt was tot de vergunning van de "uitbreiding van de bestaande productiehal". Een stedenbouwkundige vergunning mag niet stilzwijgend of impliciet uitgebreid worden. Ook wat dat betreft, laat het dossier niet toe vast te stellen dat de verwerende partij de verharding van de buitenruimtes als vergund of hoofdzakelijk vergund heeft kunnen beschouwen."

Na dit schorsingsarrest trekt de bevoegde Minister op 19 oktober 2009 het ministerieel besluit van 23 oktober 2008 in. De Raad van State oordeelt met het arrest van 22 september 2011 (nr. 215.262) dat de procedure ten gronde doelloos is geworden.

Eveneens op 19 oktober 2009 verleent de bevoegde Minister opnieuw de milieuvergunning, doch op grond van een andere motivering. De verzoekende partijen tekenen opnieuw beroep aan bij de Raad van State die met een arrest van 16 februari 2010 (nr. 200.936) de verleende milieuvergunning schorst en ze met het arrest van 1 maart 2011 (nr. 211.645) vernietigt op grond van volgende overweging, na verwijzing naar de artikelen 5.6.7, §2 VCRO en artikel 4.1.1, 7° VCRO:

“Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat “de gebouwen, bouwwerken en overige constructies die (...) voor een bedrijf (...) noodzakelijk zijn, behoorlijk (moeten) zijn vergund”. In zoverre al zou worden gerefereerd aan het begrip “behoorlijk vergund” wordt, anders dan de tussenkomende partij voorhoudt, bijgevolg geen bijkomende voorwaarde toegevoegd aan artikel 4.1.1, 7° VCRO.

In de betrokken productiehal worden de gewapende betonelementen geproduceerd. Het betreft derhalve uiteraard een voor de normale bedrijfsvoering van de betrokken inrichting noodzakelijk gebouw, zelfs de “ruggengraat” of de “core business” ervan.

Anders dan de tussenkomende partij betoogt en in tegenstelling tot wat in het bestreden besluit wordt overwogen, mag voor wat betreft het onderzoek naar het hoofdzakelijk vergund karakter van de loods geen rekening worden gehouden met het volledige bedrijfscomplex. Dit blijkt vooreerst uit de tekst van artikel 4.1.1, 7° VCRO. De decreetgever is er bij het maken van het onderscheid in artikel 4.1.1, 7° VCRO tussen enerzijds “bedrijven en hun constructies” en, anderzijds, “overige constructies” inderdaad van uitgegaan dat “bedrijven veelal bestaan uit een corpus van meerdere gebouwen, daar waar het bij bvb. woningen gaat om één (hoofd)gebouw”. Voor de toepassing van de afwijkingsregeling ten aanzien van de eerste categorie volstaat het, doch is tevens vereist dat “de voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn”. De decreetgever heeft de “voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies” niet verder onderverdeeld in noodzakelijke constructies die in het licht van het gehele bedrijfscomplex een beperkte afwijking vertonen en de overige noodzakelijke constructies. Het uitgangspunt van de tussenkomende partij dat met de gehele inrichting rekening moet worden gehouden, kan bijgevolg niet worden bijgetreden, temeer daar de betrokken bepaling een uitzonderingsbepaling is en derhalve restrictief moet worden geïnterpreteerd. Om het hoofdzakelijk vergund karakter van de gebouwen van een bedrijfscomplex te beoordelen, moet elk gebouw derhalve op zich worden beschouwd. In het bestreden besluit wordt om dezelfde reden dan ook ten onrechte overwogen dat “die verhoogde nok moet beoordeeld worden rekening houdende met de gehele bedrijfsconstructie en inrichtingen”.

Bij de beoordeling van de noodzakelijkheid voor de bedrijfsvoering kan de nok uiteraard niet afgesplitst worden van de rest van het gebouw waar het fysiek één geheel mee vormt. Het gegeven dat in de nok geen machines staan en er geen materialen worden gestapeld, doet geen afbreuk aan die vaststelling, evenmin als het feit dat de kroonlijsthoogte wel conform de stedenbouwkundige vergunning is uitgevoerd.

Het betoog van de tussenkomende partij dat het gebeurlijk gegrond bevinden van het middel in de praktijk zal leiden tot onwerkbaar situaties berust op loutere hypothesen en maakt bovendien niet-ontvankelijke kritiek op de VCRO uit.

*Het wordt niet betwist dat de noordelijke loods in haar huidige vorm niet “behoorlijk” is vergund, vermits de nokhoogte van de bestaande constructies circa 10 meter bedraagt, terwijl slechts vergunning werd verleend voor een loods met een nokhoogte van 6 m 65 cm en dit overeenkomstig de bouwvergunning van 7 december 1992.
Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.”*

De procedure wordt door de bevoegde Minister nogmaals hernomen en bij ministerieel besluit van 24 oktober 2011 wordt de milieuvergunning opnieuw verleend. De Raad van State schorst bij arrest van 31 mei 2012 (nr. 219.576) de vergunning en op de openbare terechtzitting van 11 juni 2013 delen de verzoekende partijen mee dat de Raad van State ook deze vergunning heeft vernietigd met een arrest van 18 april 2013.

3.

Op 5 september 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tweede tussenkomende partij bij de eerste tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de regularisatie van de bestaande toestand en aanpassing van de groenbuffers en verhardingen”.

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag beschreven als volgt:

“...
De aanvraag heeft betrekking op de regularisatie van de onvergunde ingrepen aan een bestaand bedrijf en de aanpassing van de groenbuffers en verhardingen. De te regulariseren ingreep aan de bebouwing betreft de uitbreiding van de hoogte van de vergunde loods uit 1992, aangaande de verharding wordt geen duidelijkheid gecreëerd. De verhardingen met laadplaats en welfselstock worden enkel weergegeven als ‘bestaand’. Op het ca. 2ha grote terrein werd rondom de bestaande bebouwing een verharding gerealiseerd die nagenoeg het hele terrein inneemt. In de vergunning van 1992 werden een aantal zones voor stapelplaats, parking en/of toegang opgenomen, die slechts voor gedeeltes overeenstemmen met de huidige zones, dit zonder weergave van verhardingen. Het gebruik als stapelplaats impliceert niet vanzelfsprekend een betonverharding. Er werd ook meer oppervlakte voor stapeling in gebruik genomen. In die optiek kan de verharding dan ook enkel als een nieuwe inrichting beschouwd worden. Gezien de verharding essentieel afwijkend op deze vergunning werd gerealiseerd dient ze in zijn volledigheid beoordeeld te worden binnen de huidige aanvraag. Bijkomend worden ook groenschermen voorgesteld ter hoogte van de perceelsgrens, en een groter groenscherm achter de achterste perceelsgrens. Hiervan werd een gedeelte langs de straatzijde al aangelegd.
...”

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aarschot-Diest’ deels gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven of kleine en middelgrote ondernemingen en deels in een agrarisch gebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-ervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 8 september 2011 tot en met 8 oktober 2011, worden tien bezwaarschriften ingediend, onder meer door de verzoekende partijen.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling, brengt op 22 september 2011 een gunstig advies uit.

De eerste tussenkomende partij verleent op 14 november 2011 een gunstig advies.

De eerste tussenkomende partij heeft een advies gevraagd aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar op 16 november 2011. Deze heeft niet binnen de termijn advies uitgebracht.

De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 2 december 2011 een voorwaardelijk gunstig advies.

De eerste tussenkomende partij verleent op 19 december 2011 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tweede tussenkomende partij. De eerste tussenkomende partij motiveert de beslissing als volgt:

“ ...

De aanvraag is niet in overeenstemming met de bepalingen gevoegd bij de respectievelijke bestemmingszone conform het gewestplan.

Er is geen algemeen plan van aanleg, geen bijzonder plan van aanleg, geen goedgekeurde en niet vervallen verkaveling noch een ruimtelijk uitvoeringsplan van toepassing.

Het schepencollege verleende een positief planologisch attest in zitting van 6 september 2010 voor het behoud en de regularisatie van het bedrijf [REDACTED] op de huidige locatie. Op vraag van de houder van een planologisch attest kan bij de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning conform artikel 4.4.26 §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening worden afgeweken van de vigerende stedenbouwkundige voorschriften. [REDACTED] heeft de aanvraag ingediend binnen het jaar na afgifte van het planologisch attest en de aanvraag beperkt zich tot de regelingen en voorwaarden voor de invulling van de korte termijnbehoeften, zoals aangegeven in het planologisch attest.

Als belangrijke randvoorwaarde werd een verdere afwerking van het groenscherm tot een volwaardige bufferstrook van 3 meter opgelegd. De aanvraag voorziet hierin. Toekomstige uitbreidingen (die vooralsnog niet aan de orde zijn) dienen bekeken in functie van een RUP.

...

De aanvrager geeft te kennen dat er op korte termijn geen behoefte is aan uitbreiding van de bestaande bebouwing. Hij wenst enkel de bestaande toestand te regulariseren. Daar de aanvraag berust op een grotendeels vergund geachte situatie en het principe van de uitbreiding in 1992 berust op een verleende stedenbouwkundige vergunning waarbij het dakvolume onder een andere vorm uitgevoerd is de vraagstelling terecht. De verhoging die qua nokhoogte +/- 10m bereikt is evenzeer gangbaar voor een woongebouw met twee bouwlagen en hellend dak. De omgeving kenmerkt zich met een diversiteit aan constructies met naast handels- en bedrijfsgebouwen, hoofdzakelijk woongebouwen met twee bouwlagen en dakkap. Deze panden genereren nagenoeg dezelfde hoogte als de loods (kroonlijsthoogte die schommelt rond 6.00m + geschatte nokhoogte van 4.00m à 4.50m). er werd bijgevolg geen hoogte gerealiseerd die afbreuk zou doen aan de gekende omgeving. Bovendien doet de uitbreiding zich voor achter en aansluitend met het oorspronkelijke bedrijfsgebouw en verschuift het zich grotendeels ten aanzien van de bebouwing langs de [REDACTED]. De uitbreiding van het gebouw doet zich tevens voor op een vrij ruime afstand van de woongebouwen (zie bespreking openbaar onderzoek). Gezien vanuit het achterliggend agrarisch gebied lijkt alsof het een landbouwbedrijf betreft met voedersilo's (zie foto's 8 en 9). De constructie doet geen afbreuk aan de richtlijnen die gelden voor bedrijfsgebouwen (45° regel t.o.v. de zijdelingse perceelgrenzen). De uitbreiding is tevens niet van die aard dat verhoudingsgewijze een overbezetting van het terrein plaatsvindt.

De verhardingen zijn een noodzakelijk gegeven om de betonproducten zonder schade naar de stockageruimte te transporteren, om de verwerking van het terrein ingevolge de transportbewegingen tegen te gaan. Bovendien zal de verharding ervoor zorgen dat er minder stofhinder plaatsvindt bij verplaatsingen op het terrein tijdens droge perioden.

De bijgevoegde nota alsook het voorheen vergund planologisch attest omschrijft omstandig de beoordelingsgronden met betrekking tot de ruimtelijke aspecten.

Mede gelet op het voorgaande, het gunstig planologisch attest, het gunstig advies van het Departement Landbouw en Visserij Duurzame Landbouwonwikkeling, de positionering van het bedrijf in relatie tot de woongebouwen daar waar er zich gegroepeerd meerdere bedrijfsgebouwen voordien, de gevoerde watertoets, het openbaar onderzoek waarbij de bezwaarschriften weerlegd werden, dient geoordeeld dat de ruimtelijke ordening niet geschaad wordt.

Uiteraard is de eigenaar gehouden de opgelegde voorwaarden na te leven teneinde eventuele hinder, overlast en impact van het bedrijf tot een strikt minimum te beperken (zie voorwaarden).

...

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 9 februari 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 26 april 2012 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 8 mei 2012 beslist de verwerende partij op 10 mei 2012 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De aanvraag heeft geen uitstaans met een agrarische activiteit en is voor de delen binnen deze gewestplanzone planologisch onverenigbaar.

e) Op 6 september 2010 werd door het college van burgemeester en schepenen een positief planologisch attest afgegeven voor het behoud en de regularisatie van het bedrijf op de huidige locatie. Art. 4.4.26 §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat kan worden afgeweken van de vigerende stedenbouwkundige voorschriften op vraag van de houder van een planologisch attest. In dit geval wordt gevraagd voorbij te gaan aan het gewestplanvoorschrift voor het agrarisch gebied. Deze afwijking is mogelijk indien de aanvraag binnen het jaar na de afgifte van het planologisch attest werd ingediend en dat de aanvraag zich beperkt tot regelingen en voorwaarden voor de invulling van kortetermijnbehoeften, zoals aangegeven in het planologisch attest. De aanvraag vindt plaats binnen dit jaar, en de voorgestelde plannen stemmen overeen met wat op het plan van het planologisch attest is aangegeven als kortetermijnbehoefte.

De beroeper betwist de wettigheid van het planologisch attest om verschillende redenen. Zo onder meer dat het onderzoek naar de hoofdzakelijke vergundheid onvoldoende of onzorgvuldig werd gevoerd, dat de bezwaren onvoldoende werden weerlegd, dat de korte- en langetermijnbehoeften niet zijn weergegeven, en dat het een regulariserend doeleinde heeft.

De betwisting van de vergunningstoestand van het bedrijf is de grond van betogen en verweer tegen alle vergunningen die eerder al werden verleend. Voor het bedrijf bestaat er een vergunning voor twee aparte gebouwen uit 1966, waarbij de origine van het bedrijf op deze plaats zou teruggaan naar 1960. Deze gebouwen overlappen slechts gedeeltelijk de huidige bebouwing, en voortgaande op de constructiewijze en de opvatting van de nieuwe gebouwen, kan aangenomen worden dat deze vervangen werden door de nieuwe gebouwen in 1992. Daarnaast zijn er nog kleinere vergunningen doorheen de tijd verleend, met betrekking tot een afdak, afscheidingen, silo's,... die geen wezenlijk verschil maken om uit te maken of het bedrijf hoofdzakelijk vergund is. Een aanzienlijk deel buitenstockage was ook al opgenomen in de vergunning van 1992.

De hoofdzakelijke vergundheid wordt in art. 4.1.1.7.a van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor bedrijven gedefinieerd als een stedenbouwkundige vergunningtoestand waarbij de voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn, ook wat de functie betreft. Het zijn de gebouwen uit 1992 (de 2 grote loodsen met parallelle daken en tussenliggend gedeelte met plat dak) die de wezenlijke productie herbergen en al dan niet maken of er sprake is van een hoofdzakelijke vergundheid. De overige constructies zijn aanhorig. Hierbij is er ook een regularisatie van een wijziging aan één van beide parallelle loodsen in de aanvraag opgenomen, die betrekking heeft op de dakvorm en hoogte van dit gebouw. Meer bepaald werd een steiler zadeldak gemaakt die de nokhoogte vermeerderde van 6.65m tot 10.44m, naar verluidt zou dit gebeurd zijn in 1999.

Hierbij dient afgewogen te worden of het verhogen van het dak tot gevolg heeft dat het hele gebouwencomplex (beide loodsen en het tussenliggende gedeelte) niet langer als vergund kan beschouwd worden en er dus ook niet langer een hoofdzakelijke vergundheid is, of dat het huidige complex wel als vergund kan beschouwd worden, waarbij er vandaag vergunning wordt gevraagd voor ingrepen aan een gedeelte hiervan. De bebouwing bevindt zich op identiek dezelfde plaats zoals werd vergund, heeft nagenoeg dezelfde oppervlakte, dezelfde indeling en hetzelfde voorkomen. De functie is ongewijzigd. Het verschil in hoogte heeft door de inplanting op grote afstand van alle omstaande bebouwing een verwaarloosbare ruimtelijke impact en verandert niets aan de kenmerken of functionaliteit van de bebouwing. Hoewel een verhoging met ruim 3.50m in absolute cijfers niet gering is, valt het wel in verhouding tot de schaal van het gehele gebouwencomplex en het bedrijf. Het complex heeft een oppervlakte van 3180m², en de totale bedrijfssite is zo'n 2.5ha groot. De dakhelling van minder dan 20° is klein en de ingreep is in hoofdzaak een technische ingreep. Relatief maakt dit hoogteverschil geen wezenlijk verschil en zou dit geenszins een vergunning in 1992 in de weg hebben gestaan.

Aldus kan gesteld worden dat de wijziging een ondergeschikte ingreep is aan het gebouw en de betrokken regularisatie een navolgende aanvraag is voor gerealiseerde wijzigingen aan het vergunde ontwerp. Deze aanvraag kan slechts leiden tot een aanvullende vergunning die geen afbreuk doet aan de eerdere vergunning. De initiële vergunning werd uitgevoerd en kan niet vervallen worden geacht. Er werden enkel uitbreidingswerken uitgevoerd aan deze vergunde toestand. De noodzakelijke constructies voor de bedrijfsvoering zijn vergund, alsook nagenoeg alle aanhorige constructies. Aldus kan het standpunt dat het bedrijf hoofdzakelijk vergund is bevestigd worden. Het gegeven dat de aanvraag de totaliteit voorstelt als een 'regularisatie' en niet de moeite neemt om een onderscheid te maken op de plannen tussen de vergunde delen en de te regulariseren delen, kan bezwaarlijk gebruikt worden om te stellen dat alle onderdelen onvergund zouden zijn en daar automatisch uit voortvloeit dat er geen hoofdzakelijke vergundheid kan zijn. De

vergunde toestand is gekend door de overheid, zodat ook de toegevoegde delen gekend zijn. Er zijn voldoende elementen om een beoordeling te kunnen maken.

De vaststelling dat het bedrijf als hoofdzakelijk vergund kan beschouwd worden is doorslaggevend bij de beoordeling van elke vergunningsaanvraag voor het bedrijf, gezien de gedeeltelijke zonevreemde ligging. Hiermee wordt ook meteen een antwoord gegeven op het voornaamste bezwaar in het kader van de aanvraag tot planologisch attest. Het planologisch attest heeft dan ook geen 'essentieel' regulariserend oogmerk, gezien de essentiële onderdelen van het bedrijf niet ter regularisatie voorliggen.

De aanvrager verwijst naar het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 182.922 van 15 mei 2008 inzake de milieuvergunning voor het bedrijf. Daarin besluit de Raad van State dat het bedrijf kennelijk niet hoofdzakelijk vergund of vergund geacht is. De Raad van State voert hierbij een onderzoek uit naar de zorgvuldigheid van de beslissing, waarbij dient uitgegaan te worden van de juiste feitelijke gegevens en voldoende dient gemotiveerd te worden. De feitelijke gegevens zijn in de opeenvolgende aanvraagdossiers tot op heden weinig gestoffeerd, wat het de overheid bemoeilijkt om tot een goed gemotiveerde beslissing dienaangaande te komen. Dit leidde dan eerder ook tot deze vernietiging. Maar de ter beschikking staande gegevens inzake de vergunning van 1992 laten wél afdoende toe om de hoofdzakelijke vergundheid vast te stellen.

Het planologische attest voldoet verder wel aan de vormvereisten en aan de inhoudelijke voorschriften, het past ook binnen de opties die in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan werden genomen. Het planologisch attest is een engagement om een RUP op te maken, waartoe de eerste stappen ook gezet werden. Art. 4.4.26 §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening stelt dat het planologische attest een basis kan vormen om af te wijken, maar dwingt geen verplichte afwijking af. Er zijn echter geen gegronde redenen om te stellen dat dit attest behept is met onregelmatigheden, zodanig dat dit aanleiding zou geven om hieraan voorbij te gaan. Evenmin kan de voorliggende aanvraag aanleiding geven om beleidskeuzes binnen het structuurplanningsproces aan te vechten. Het planologisch attest kwam tot stand na advisering door alle betrokken instanties, waarbij consistent hetzelfde beleidsprincipe werd gehanteerd. Dit beleidsprincipe is om daar waar mogelijk voor de historisch gegroeide bedrijven geen herlokalisatie voorop te stellen en mogelijk nog groeikansen te bieden ter plaatse. Dit werd zowel in het RSVB als het GRS Scherpenheuvel-Zichem vertaald. Structuurplannen kunnen niet als beoordelingsgrond gehanteerd worden bij individuele aanvragen, maar de stelling van de beroeper dat het planologische attest ingaat tegen beleidsmatige principes kan niet worden bijgetreden. De behoeften op korte en lange termijn zijn ook eenduidig af te leiden uit de aanvraag en opgenomen in het attest. De kortetermijnbehoefte bestaat uit de regularisatie van de uitbreiding van de stapelruimte in de diepte, de langetermijnbehoefte voorziet in een bijkomende uitbreiding van stapeling in noordelijke richting op een naastliggend perceel. De huidige aanvraag behelst enkel de kortetermijnbehoefte, zoals opgelegd voor de afwijkingsregel.

f) De beroeper maakt verder nog gewag van ingrepen die op andere percelen plaatsvonden. Dit gaat dan om ingrepen die niet voorkomen op de plannen en dus geen deel uitmaken van de aanvraag, of die een niet-vergunningsplichtig karakter hebben. Het voorkomen van de nummers van kadastrale percelen die niet binnen de contouren van het planologisch attest vallen, is geen aanleiding om te stellen dat eventuele ingrepen op deze percelen mee zouden vergund worden. Deze percelen worden enkel vernoemd omdat ze ook deel uitmaken van het aaneengesloten eigendom, en logischerwijze dan ook op het aanvraagformulier zijn opgenomen.

g) De beroeper stelt verder dat het gegeven dat de hoogte van het gebouw niet hoger is dan dat van een doorsnee woning, geen dienstig argument is, omdat de inplanting van de loods niet overeenstemt met die van een woning. Niettemin kan gesteld worden dat de hoogte van de loods, zijnde 10m, niet overdreven is. Gangbaar wordt inzake de hoogte van gebouwen uitgegaan van de schaduwhoekregel, waarbij de bouwvrije stroken even breed moeten zijn als de kroonlijsthoogte. Hier bevindt de bebouwing zich veel verder van de perceelsgrenzen en ook ver van de meest nabijgelegen woningen. Een hoogte van 10m kan ook met gemak met een groenbuffer aan het oog onttrokken worden. Verspreide bosjes komen in de omgeving nog voor, zodat een ingegroend geheel ook geen vreemd element zal vormen in dit landschap. Een nokhoogte van 10.44m is geenszins groot te noemen voor een industrieel gebouw.

h) Wat betreft de verhardingen stelt de gemeente dat deze niet vergunningsplichtig waren ten tijde van de aanleg en dus als vergund kunnen beschouwd worden. Hieraan wordt wel toegevoegd dat dit enkel zo is wanneer er geen reliëfwijzigingen plaatsvonden. In deze is niet te achterhalen in hoeverre er reliëfwijzigingen voorafgingen aan deze aanleg. De verhardingen zijn wel degelijk groter dan weergegeven op de aanvraag van 1992 en werden mee opgenomen in de te regulariseren toestand. Er dringt zich dus wel een ruimtelijke afweging op. De verhardingen zijn noodzakelijk voor de bedrijfsvoering en betreffen stapelruimte en circulatieruimte. Het gaat dan om bedrijfsruimte in open lucht. Het planologisch attest heeft wel degelijk voorzien in de toelaatbaarheid van deze verharding, met uitzondering van een strook aan de achterzijde die naar bufferzone dient te worden omgezet. In de plannen is hier rekening mee gehouden. Visueel-ruimtelijk heeft de verharding een verwaarloosbare impact. De impact van de verharding situeert zich veeleer op het waterhuishoudkundig vlak. Hier is rekening mee gehouden in het ontwerp. Er is geen ruimtelijk bezwaar tegen deze verharding.

i) De beroeper kaart nog de beperkte ontsluiting van het terrein aan. De [REDACTED] is een normale 6m brede tweevaksbaan, die op zeer geringe afstand (ca. 75m) uitkomt op een gewestweg met drie baanvakken en vrijliggend fietspad. Over deze lengte bevindt zich enkel nog een tussenliggende andere KMO (garage) aan de [REDACTED]. De situatie ter hoogte van het kruispunt is zeker voor verbetering vatbaar, maar er kan ook niet gesteld worden dat deze thans onaanvaardbaar is. De [REDACTED] heeft naast de toegang tot het bedrijf geen ontsluitende functie voor achterliggende woonwijken of andere functies met een zekere dynamiek. De eerdere fietsroute werd naar een nabijgelegen straat verplaatst. Om één bedrijf te ontsluiten kan een zeer korte doorgang langs een lokale straat, zonder hinder voor tussenliggende gebouwen, aanvaard worden. De betrokken KMO-zone werd specifiek in functie van het bedrijf ingekleurd bij de opmaak van het gewestplan, zodat er toen een planologische consensus was dat het daar thuis hoorde, aan deze minder brede weg. De gemeente stelt terecht dat het alternatief om gemeenschappelijk te ontsluiten via de aanpalende ecowerf een erfdiensbaarheid zou doen ontstaan en maken dat het goed niet rechtstreeks via de openbare weg wordt ontsloten, wat wel een prioriteit is.

...

... te vergunnen met volgende voorwaarden:

- de voorwaarden die werden gesteld binnen het planologisch attest na te leven, zijnde:

- een voldoende ruimte buffering van minimum 3 meter dient te worden gerealiseerd. Aan de achterzijde (of westelijke zijde) van het perceel dient een zone voor groenbuffer van 15m breedte, zoals vermeld op het voorontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan (lokaal bedrijventerrein [REDACTED]) te worden gerealiseerd;

- de buurtwegen nrs. [REDACTED] dienen openbaar en begaanbaar te blijven.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

1.

De eerste tussenkomende partij betwist de tijdigheid van het beroep als volgt:

“ ...

1.- Verzoekende partijen vermelden in hun verzoekschrift tot schorsing en annulatie zelf dat het schrijven van de deputatie, waarmee de bestreden beslissing aan hen ter kennis werd gebracht, vermeldde dat de beslissing ook op 31 mei 2012 met aangetekende zending werd toegestuurd en dat de post deze zending op 5 juni 2012 teruggestuurd had aan de afzender (zijnde de deputatie van de provincie).

Oud artikel 4.8.16, §2, 1° VCRO (heden artikel 4.8.11, §2, 1° VCRO) voorziet dat beroepen tegen vergunningsbeslissingen dienen te worden ingesteld binnen een vervaltermijn van vijfenveertig dagen, die ingaat de dag na de betekening, wanneer een dergelijke betekening is vereist.

Een betekening van de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen, zijnde eveneens de beroepsindiensters, was weldegelijk vereist overeenkomstig artikel 4.7.23, §3 VCRO. Evenwel beschikt de verzoeker tot tussenkomst zelf over onvoldoende gegevens om de effectieve datum van betekening te achterhalen.

Uw Raad voor Vergunningsbetwistingen wordt dan ook verzocht om de ontvankelijkheid ratione temporis van het ingestelde verzoekschrift tot schorsing en annulatie ambtshalve te onderzoeken en, in geval de bestreden beslissing effectief op 31 mei 2012 werd betekend, het ingestelde verzoek tot schorsing en annulatie als onontvankelijk af te wijzen.

2.- Daarenboven wordt gewezen op de inhoud van het nieuwe artikel 4.8.14, §1 VCRO, zoals vervangen bij decreet van 6 juli 2012, met ingang van 1 september 2012, dewelke in de mogelijkheid van vereenvoudigde behandeling voor kennelijk niet ontvankelijke verzoekschriften voorziet:

...

Uw Raad wordt aldus verzocht om het verzoekschrift tot schorsing en annulatie op diens ontvankelijkheid te onderzoeken en die, eventueel mits toepassing van nieuw artikel 4.8.14, §1 VCRO, wegens diens lattijdig karakter af te wijzen.

...”

2.

Noch de verwerende partij, noch de tweede tussenkomende partij betwisten de tijdigheid.

3.

De verzoekende partijen repliceren als volgt:

“ ...

Op grond van artikel 4.8.16, §2, eerste lid, a)° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt het beroep ingesteld binnen een vervaltermijn van 45 dagen, die ingaat, wat betreft vergunningsbetwistingen, de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is.

Met brief gedateerd op 6 juni 2012, zoals aangeboden en uitgereikt op 11 juni 2012, is de bestreden beslissing betekend aan de raadslieden van verzoekende partijen. In het licht van de beroepstermijn van 45 dagen, wordt het beroep tijdig ingediend.

De kennisgevingsbrief vermeldt weliswaar dat de beslissing ook “op 31 mei 2012” “met aangetekende zending” zou zijn “toegestuurd” en dat de post “deze zending” op 5 juni 2012 heeft teruggestuurd aan de afzender.

Verzoekende partijen zijn niet op de hoogte over wat dit precies gaat. In ieder geval is de bestreden beslissing tussen 31 mei 2012 en 5 juni 2012 niet aangeboden aan verzoekende partijen, zodat er ook geen aanvang van de termijn is noch kan zijn.

Het korte tijdsverloop tussen de beweerde toezending op 31 mei 2012 en de terugzending op 5 juni 2012 door de Post, geeft eerder aan dat de verzender - de deputatie - een of andere fout heeft begaan bij de verzending, reden waarom de zending ook nooit is aangeboden aan de bestemming (en wellicht ook niet kon worden aangeboden). Onder normale omstandigheden beschikt de bestemming immers over een termijn van 15 dagen om de aangetekende zending op te halen op het postkantoor, een termijn die aanvangt op de datum vermeld op het afwezigheidsbericht dat de Post in de brievenbus achterlaat.

De deputatie hult zich terzake in stilzwijgen. Dit stilzwijgen kan noch mag in het nadeel van de verzoekende partijen worden uitgelegd.

Dit geldt des te meer nu de post in een brief dd. 17 oktober 2012 aan de raadslieden van verzoekende partijen heeft bevestigd dat zij de aangetekende zending die de deputatie op 31 mei 2012 zou verzonden hebben “in ons trackingsysteem en aftekenlijst aangetekende zendingen in de uitreiking niet kunnen terugvinden”.

Kortom: er ligt geen enkel bewijs voor dat de post de op 31 mei 2012 gedateerde brief ook effectief heeft aangeboden bij de bestemming. Dit is ook niet het geval geweest. Overigens is het niet zonder reden dat de deputatie de beslissing op 6 juni 2012 (opnieuw) aangetekend heeft ter kennis gebracht. Dit heeft de deputatie gedaan omdat zij er zelf (terecht) van uitging dat haar brief dd. 31 mei 2012 nooit is aangeboden aan de bestemming.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Een kennisgeving bij ter post aangetekende brief is geldig wanneer de postbode op het correcte adres aan de geadresseerde meldt dat de aangetekende brief ter beschikking is op het postkantoor. Deze kennisgeving geldt indien de postbode de brief niet persoonlijk aan de bestemming of aan een gemachtigde kan bezorgen.

De geldigheid van de kennisgeving kan niet afhangen van het eigen handelen, bewust of niet, van de bestemming.

De termijn om bij de Raad beroep aan te tekenen, start op de dag na deze van de betekening van de beslissing en dat is, behoudens overmacht, de dag van de aanbieding van de aangetekende brief en niet een ander ogenblik, zoals het verstrijken van de termijn voor de afhaling van de aangetekende brief op het postkantoor.

Wanneer de verwerende partij haar beslissing correct betekent, start er geen nieuwe beroepstermijn door een tweede betekening.

2.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing per aangetekend schrijven van 31 mei 2012 verstuurd aan de raadsman van de verzoekende partijen. Deze brief werd echter door de post teruggestuurd naar de verwerende partij zonder reden op te geven.

Daarna heeft de verwerende partij de bestreden beslissing per aangetekend schrijven van 6 juni 2012 verstuurd. In de begeleidende brief stelt de verwerende partij:

“ ...

Op 31 mei 2012 werd u per aangetekende zending een afschrift van de beslissing van de deputatie van 10 mei 2012 houdende enerzijds de niet inwilliging van het beroep en anderzijds de weigering van de aanvraag toegestuurd. De post heeft ons deze zending teruggestuurd op 5 juni 2012.

... ”

3.

In hun wederantwoordnota voegen de verzoekende partijen briefwisseling bij met BPost. De raadsman van de verzoekende partijen vraagt aan BPost waarom het aangetekend schrijven van 31 mei 2012 nooit door hem werd ontvangen.

Per brief van 17 oktober 2012 antwoordt BPost dat de aangetekende zending niet in het “trackingsysteem en aftekenlijst aangetekende zendingen in de uitreiking” terug te vinden is.

Er ligt derhalve geen enkel bewijs voor dat het aangetekend schrijven wel degelijk werd aangeboden aan de raadsman van de verzoekende partijen, noch dat de postbode aan de geadresseerde heeft gemeld dat de aangetekende brief ter beschikking is op het postkantoor.

4.

De bestreden beslissing werd per aangetekend schrijven van 6 juni 2012 betekend aan de verzoekende partijen. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een aangetekende brief van 20 juli 2012, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Uit het dossier blijkt dat de vordering regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. AMBTSHALVE ONDERZOEK - HEROPENING VAN DE DEBATTEN

1.

Ondermeer in hun eerste middel hebben de verzoekende partijen er op gewezen dat de inrichting van de tweede tussenkomende partij geen hoofdzakelijk vergund bedrijf is, waarbij verwezen werd naar de diverse, door de Raad van State uitgesproken arresten. Zij stellen eveneens dat het op 6 september 2010 verleende positief planologisch attest op onwettige wijze tot stand is gekomen en grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten.

2.

Voor wat betreft het gedeelte van de aanvraag dat gelegen is in agrarisch gebied, steunt de verwerende partij haar beslissing op het door het college van burgemeester en schepenen op 6 september 2010 afgeleverde positief planologisch attest.

3.

Op de openbare terechtzitting van 11 juni 2013 verwijzen de verzoekende partijen naar een arrest van de Raad van State van 18 april 2013 (nr. 223.207).

Dit arrest werd nog niet aan tegenspraak van de partijen onderworpen.

In dit arrest, waarbij de milieuvergunning van de tweede tussenkomende partij (andermaal) werd vernietigd, werd door de Raad van State de onwettigheid van het planologisch attest van 6 september 2010 vastgesteld, met de volgende overweging:

“Een planologisch attest kan luidens artikel 4.4.24 VCRO slechts worden toegekend aan een hoofdzakelijk vergund bedrijf. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 211.645 van 1 maart 2011 geoordeeld dat de betrokken inrichting niet kan worden beschouwd als een hoofdzakelijk vergund bedrijf in de zin van het te deze van toepassing zijnde 4.1.1, 7° VCRO. De pas later verkregen stedenbouwkundige vergunningen van 7 maart 2011 en 10 mei 2012 kunnen de onwettigheid van het planologisch attest niet herstellen, en dit alleen al omdat zij nog niet bestonden op het ogenblik dat de daartoe bevoegde overheid dit attest heeft verleend, en het bestuur er op dat ogenblik uiteraard zijn oordeel niet op heeft kunnen baseren”

De verzoekende partijen hebben op 16 juli 2014 ook het arrest van de Raad van State van 10 juli 2014 (nr. 228.048) meegedeeld. Ook dit arrest werd nog niet aan tegenspraak onderworpen.

Met dit arrest heeft de Raad van State, na de laatste vernietiging van de milieuvergunning, het door de bevoegde Minister genomen herstelbesluit van 8 november 2013 geschorst op grond van het ernstig bevonden middel inzake ondermeer de schending van het gezag van gewijsde van het arrest van 18 april 2013.

4.

Om alle procespartijen toe te laten met een aanvullende nota hun standpunt met betrekking tot de impact van de arresten van de Raad van State van 18 april 2013 en 10 juli 2014 op de behandeling van de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing mee te delen, beveelt de Raad de heropening van debatten.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ████████ is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de ████████ is ontvankelijk.

3. De Raad beveelt de heropening van de debatten.
4. De tussenkomenende partijen en de verwerende partij worden uitgenodigd om binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening van het tussenarrest, de Raad en alle partijen in het geding een aanvullende nota te bezorgen waarin standpunt wordt ingenomen met betrekking tot de impact van de arresten van de Raad van State van 18 april 2013 en 10 juli 2014 op het hangende geding.
5. De Raad verleent aan de verzoekende partijen de mogelijkheid om een eventuele replieknota op te stellen en dit binnen een termijn van dertig dagen, te rekenen vanaf de dag na de ontvangst van de sub 4 vermelde nota van elk van de daar vermelde partijen, en binnen deze termijn aan de Raad en aan de andere partijen te bezorgen.
6. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 16 juni 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS,	voorzitter van de tweede kamer,
	met bijstand van
Ingrid VAN AKEN,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,	De voorzitter van de tweede kamer,
-------------------------	------------------------------------

Ingrid VAN AKEN	Hilde LIEVENS
-----------------	---------------